

Neobvyklá a chytře
napsaná kniha.
BBC News

SARAH J.
HARRISOVÁ

BARVA
VRAŽDY
BEE
LARKHAMOVÉ

HOST

SARAH J.
HARRISOVÁ

**Barva
vraždy
Bee
Larkhamové**

SARAH J.
HARRISOVÁ

BARVA
VRAŽDY
BEE
LARKHAMOVÉ

BRNO 2019

The Colour of Bee Larkham's Murder

Copyright © Sarah J. Harris, 2018

Cover design Connie Gabbert

Cover image by Mark Owen / Trevillion Images

Translation © Tereza Marková Vlášková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-880-2 (PDF)

ISBN 978-80-7577-881-9 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-882-6 (MobiPocket)

Darrenovi, Jamesi a Lukovi.
A také mým milovaným rodičům a Rachel.

*„Mohla bych vám vypravovat, co dobrodružného jsem
zažila — ale jenom od dnešního rána,“ řekla nesměle Alenka.
„Na včerejšek darmo vzpomínat, protože jsem byla docela jiná.“*

LEWIS CARROLL: ALENKA V KRAJI DIVŮ

synesthesie [-ézi-], **synestézie**, -e, ž. (z řec.) psych. vyvolání
vjemu jednoho smyslu podnětem z jiné smyslové oblasti
(např. při barevném slyšení): s. zrakového a sluchového
vjemu u Bezruč

SLOVNÍK SPISOVNÉHO JAZYKA ČESKÉHO

Úterý (lahvově zelená)

Odpoledne

Vražda Bee Larkhamové byly ledově modré krystalky se třpytivými okraji a stříbřité rozeklané rampouchy.

Takhle jsem to řekl hned prvnímu policistovi, kterého jsme na stanici potkali, ještě než mě táta zarazil. Chtěl jsem se přiznat a skoncovat s tím, mít to za sebou. Ale on mi buď nerozuměl, nebo to zapomněl vyřídit kolegovi, co mě právě teď vyslýchá.

Tenhle pán mi už pět minut a dvacet dva sekund pokládá otázky, které nemají nic společného s tím, co se v pátek večer stalo mojí sousedce, Bee Larkhamové.

Tvrdí, že je detektiv, ale já o tom teda nejsem na sto procent přesvědčený. Místo uniformy na sobě má bílou košili a šedivé kalhoty a sedíme na flekatých karmínových pohovkách v místnosti vymalované krémově bílou. Na stěně po mojí levici visí zrcadlo a v pravém rohu u stropu je připevněná kamera.

Tady se nevyslýchají kriminálníci, rozhodně ne ti dospělí. Na policii sedí hračky spolu se starou ročenkou *Top Gear* a poničeným výtiskem prvního dílu *Harryho Pottera*, který vypadá, jako by se ho nějaké dítě pokusilo sníst. Jestli mě tohle má uklidnit, tak to nefunguje. Ten jednoruký klaun se na mě rozhodně dívá dost zle.

Řekl bys, že jsi ve škole šťastný, Jaspere?

Kamarádíš se s nějakými kluky ze třetíku?

Viš něco o těch chlapcích, co chodí k Bee Larkhamové na hodiny hudby?

Poprosila tě někdy slečna Larkhamová, abys někomu z těch chlapců doručil zprávu nebo dárek, třeba Lucasovi Drurymu?

Viš, na co se používají kondomy?

Ta poslední otázka je legrační. Jsem v pokušení detektivovi odpovědět, že obaly od kondomů vypadají jako blýskavé bonbony, jenže jsem zrovna nedávno zjistil správnou odpověď.

Je to SEX: slovo růžové jako žvýkačka, s hanbatým lila nádechem.

Ale znovu: co to má společného se mnou a s Bee?

Na začátku výslechu se nám ten pán představil jako Richard Chamberlain.

Jako ten herec, řekl.

Nemám nejmenší tušení, kdo je herec Richard Chamberlain. Možná hraje v některém z těch amerických detektivních seriálů, co má táta tak rád — v *Myšlenkách zločince* nebo *Kriminálce Las Vegas*. Nevím, jakou barvu má hlas toho herce, ale odstín hlasu tohoto Richarda Chamberlaina je narezlá chromová oranž.

Snažím se jeho barvu ignorovat, nepříjemně se mísí s tátovou blátivě okrovou a mě z toho bolí oči.

Dneska ráno tatkoví někdo zavolal a požádal ho, aby mě přivezl na stanici, že by mi chtěli položit pár otázek ohledně Bee Larkhamové — otec jednoho mladíka, který k ní chodí na hodiny hudby, vůči ní vznesl závažná obvinění. Kolegové toho policisty prý hodlají vyslechnout i ji, aby si o případu udělali ucelený obrázek.

Tátka zdůrazňoval, že nejsem v průšvihů, ale já poznal, že má strach.

Napadlo ho, že bychom s sebou měli vzít moje zápisníky a obrázky. Řekneme policii o tom, jak postávám s dalekohledem v okně a pozoruju alexandry, co hnízdí na dubu u Bee Larkhamové. A taky o tom, že si zapisuju všechno, co z okna vidím.

Je důležité, aby policie viděla, že ochotně spolupracujeme a že se nesnažíme něco skrývat, Jaspere.

Nechtěl jsem nic riskovat, takže jsem ke vchodovým dveřím nanosil sedmnáct nejdůležitějších obrázků a osm krabic se zápisníky — všechno správně seřazené v krabicích označených daty.

Nezamlouvalo se mi, že se teď ocitnou všechny pohromadě v jediném stísněném prostoru, v tmavém kufru tátova auta. Co kdybychom se vybourali a auto vzplanulo? Moje záznamy by byly tytam. Přišel jsem s praktickým nápadem, že si ty krabice rozdělíme a pojedeme na policejní stanici dvěma taxíky, jako členové královské rodiny, ti spolu přece taky nesmí cestovat v jednom letadle.

Tátka to zavrhl a zamumlal: „Ono by možná neškodilo, kdyby ty krabice shořely.“

Vřískal jsem na tátu lesklé akvamarínové obláčky s ostrě bílými okraji, dokud mi neslibil, že se mých zápisníků ani obrázků nikdy nedotkne. Jenže už to nešlo vzít zpátky a já jeho výhrůžku ani ty barvy nemohl dostat z hlavy, ať jsem jí třásl sebevíc. Zlomyslně se mi mísily za očima. Nedokázal jsem se na tátu ani podívat a nechtěl jsem myslet na ty příšerné věci, jakých je schopný.

Jaké už udělal.

Vrátil jsem se do skrýše v rohu svého pokojíku a mnul v ruce knoflíky maminčina propínacího svetru, dokud jsem se trochu neuklidnil. Strávil jsem tam devěadvacet minut a táta zatím všechno odnosil do auta beze mne. Pár mých očíslovaných krabic se zápisky o lidech v naší ulici nahradil mnohem staršími krabicemi z půdy.

To je ale chyba, upozornil jsem ho. *Tyhle zápisníky jsou staré už několik let, jsou v nich seznamy postav a figurek Star Wars.*

Tátka řekl, ať to neřeším. Policisty prý nejspíš bude zajímat rozptýl mojí práce, a když jim dáme od každého trochu, aspoň je tím zabavíme.

Takové vysvětlení se mi moc nezamlouvalo. A co hůř: když jsem se pořádně podíval do kufru, došlo mi, že tatka položil krabici číslo čtyři na krabici číslo šest.

„Číslo čtyři je mrkvově oranžové a záludné!“ řekl jsem. „Nemůžeš ho dát na tlumeně růžové a přátelské číslo šest. Ty k sobě vůbec nepatří! Jak to, že to ještě pořád nevíš?“

Chtělo se mi dodat: *Jak to, že nevidíš to co já?*

Nemělo to smysl. Nikdy to nemá smysl. Táta je slepý vůči spoustě věcí, zvláště když se týkají mě. To maminka mým barvám rozuměla, když jsem byl ještě malý. Jenže ta už tu s námi není a táta nic z toho vědět nechce.

Pustil mě zpátky dovnitř. Tentokrát jsem se tedy radši točil na židli v kuchyni, místo abych zase běžel do skřýše. Neměli jsme čas, ale oběma nám bylo jasné, že už se nesmím víc rozčílit. Připadal jsem si jako herec v roli Jaspera Wisharta, už od toho večera, kdy Bee Larkhamová...

Nemůžu na to myslet. Ještě ne.

Nejdřív si budu muset dát do pořádku tu dlouhou pásku, co mám v hlavě. Celá se mi zamotala, důležité části se poškodily a pomíchaly. Nedaří se mi přijít na to, jak ji zase urovnat, abych si mohl přehrát, co se tehdy stalo.

Ještě víc mě ale děsilo, že přijedeme pozdě. Tatka říkal, že to bude v pohodě a že se nemám bát, jenže totéž říká pokaždé, když nám přijde upomínka za nezaplacenou elektřinu. Nejsem si jistý, jestli ještě můžu věřit jeho úsudku.

Dvakrát jsem zkontroloval krabice v kufru a pak jsme se ujistili, že máme zapnuté pásy, protože když si nezapnete pás, je třicetkrát vyšší pravděpodobnost, že proletíte oknem.

Když jsme konečně dorazili, měli jsme zpoždění patnáct minut a čtyřicet tři sekund. Seržant na recepci nám řekl, že to nevadí a že se máme posadit, za chvíli se nás ujme někdo z detektivů.

Hlas seržanta na recepci měl seržově modrý odstín. Snažil jsem se té ironii nechechtat. Nikdo jiný na policejní stanici by

ten vtip nepochopil, teda až na tátu, a ten by se stejně nesmál. Jemu moje barvy nepřijdou legrační.

Nejradši bych poletoval po čekárně jako alexandr. Místo toho jsem si pevně založil ruce na prsou a předstíral, že jsem *normální třináctiletý kluk*. Sledoval jsem hodinky. Odpočítával jsem čas.

Pět minut, čtrnáct sekund.

Dveře se s pípnutím otevřely — *světlé našedivěle tyrkysové kruhy* —, vyšel z nich muž v šedém obleku a potřásl tátovi rukou, aniž se na mě podíval.

„Dobrý den, detektive,“ pozdravil táta. „Vy vedete vyšetřování ohledně Bee a těch chlapců?“

Muž si tátu odvedl stranou a tiše, v tlumených šedobílých linkách, s ním rozmlouval. Na mě nemluvil, vůbec si mě nevšímal.

Zaslechl jsem, jak se mu táta svěřuje se svými pochybnostmi o tom, že bych jim snad mohl pomoci, když vůbec nerozeznávám obličeje. Prý to asi nějak souvisí s mojí *poruchou autistického spektra*. To ale bude muset posoudit nějaký odborník.

Ještě pořád mě chce pan detektiv vyslýchat? Dost možná to bude pro všechny ztráta času.

„Jasper vidí barvy a tvary při jakémkoliv zvuku, ale to taky nikomu moc nepomůže,“ dodal táta.

Jak se opovažuje něco takového říci? Mně to pomáhá, díky rozdílným barvám hlasů rozeznávám lidi. Navíc to není jenom užitečné, je to taky úžasné — tohle táta nikdy nepochopí.

Můj život je strhující kaleidoskop barev, které vidím pouze já.

Když vykouknu z okna v pokojíku, pěnkavy v korunách stromů spustí na pozdrav serenádu maršmelounově růžových trylků a rozdurdění kosi vysílají do světa světle tyrkysové čáry, které mě vždycky rozesmějí.

Když v sobotu ráno polehávám v posteli a taťka v kuchyni poslouchá rádio, bombarduje mě elektrizujícími odstíny zelené, tmavými odstíny fialové a barvami nezralých malin.

Jsem rád, že nejsem jako většina kluků v mém věku, protože vidím svět v celé jeho pestrobarevné kráse. Nedokážu sice rozpoznat obličej lidí, ale vidím barvy zvuků a to je mnohem lepší.

Nemohl jsem se dočkat, až tomu policistovi budu moc říct, že táta vidí jenom stovky barev, zato já miliony.

Na světě ovšem existují i příšerné barvy, jaké by nikdo neměl za žádných okolností spatřit. Pár takových ohavných odstínů nemůžu už od pátečního večera dostat z hlavy, ať se snažím sebevíc.

Zoufale jsem toužil neposlechnout tátu a říct tomu detektivovi, že když večer zavřu oči, ta změť barev je ještě živější, ještě krutější.

To proto, že před sebou pořád vidím barvu vraždy.

Úterý (lahvově zelená)

Pořád téhož odpoledne

Tatka mi ještě cestou na stanici zakázal mluvit o pátečním večeru. Prý se mám držet jenom toho, co jsme spolu probírali. Jenže sotva jsme dorazili na místo, hned se od toho plánu sám odchýlil. Stáli sice s detektivem na druhé straně čekárny, ale já tu tátovu palbu otázek stejně slyšel.

„Jedná se o oficiální výslech?“ ptal se. „A má se to týkat těch kluků, kteří chodí k Bee domů?“

Z detektivových úst zazurčelo tiché zamumlání, šedobílá zvuková kulisa, která rychle odplula pryč, jako by na sebe nechtěla strhávat pozornost.

„Aha, takže zatím žádná oficiální svědecká výpověď, jenom informativní protokol týkající se Bee a hlavně jejího vztahu s Lucasem Drurym? To je všechno? Pokoušel jsem se Jasperovi vysvětlit, na co se ho asi budete ptát, ale pro někoho jako on je to složité.“

Šedobílé čáry se změnily v nadýchané obláčky a odvály pryč.

„A zkoušeli jste se už spojit s Bee?“ pokračoval táta.

Další barevně nevýrazné mumlání, které detektiv provázel pokyvováním hlavou — cosi o tom, že se policii doposud nepodařilo ji najít, aby ji mohli vyslechnout.

Co je to *informativní protokol*? Proč tu vlastně jsem?

Díval jsem se z jednoho na druhého, ale z jejich tváří jsem žádnou náповědu nevyčetl. Chtějí snad táta s tím detektivem slyšet, jaký byl můj první dojem z hlasu Bee Larkhamové?

Nebeská modř.

Co se mi vybaví z našeho prvního setkání?

Pocit, že z nás budou skvělí kamarádi.

Nebo snad chtějí slyšet, jak mi poprvé vyhrožovala?

Buď to pro mě uděláš ještě dneska večer, nebo ti už nikdy nedovolím pozorovat alexandry od sebe z ložnice. Když neuděláš, co po tobě chci, nebudu je ani krmit.

Chtěl jsem, aby mi táta vysvětlil, o čem se to bavili, ale on musel jít do auta pro krabice. Během čekání jsem poklepával nohou, sledoval tu světlou holubičí šed' a cítil, jak se mi detektivovy oči jako nůž prořezávají čelem až do mozku, jako by znal každíčký detail od začátku až do konce. Celý ten děsivě zabarvený příběh bez úprav.

Stěny čekárny kolem mě se začaly stahovat. Nemohl jsem dýchat. Neviděl jsem ani neslyšel žádné barvy. Zapomněl jsem, co že jim to vlastně mám říct, přestože to se mnou táta doma celé hodiny nacvičoval. Místo toho jsem se zhluboka nadechl a rozhodl se rovnou přiznat, když už byla příležitost. Detektiv celou dobu mlčel a já mu vyprávěl všechno o alexandrech malých, co hnízdí na dubu v zahradě Bee Larkhamové:

Jsou nesmírně inteligentní a hudebně pestrobarevní jako orchestr pulzující životem. Už jsem se kvůli nim dostal do potíží s policií i se sousedy, ale pořád jsou to ptáci, které mám ze všech na světě nejradši.

Ale hlavně jsem nahlas a zřetelně řekl: „Ledově modré krys-talky se třpytivými okraji a stříbřité rozeklané rampouchy.“

Neměl jsem čas vysvětlit, že takové barvy a tvary křičela Bee v pátek večer, táta se totiž vrátil s prvními dvěma krabicemi. „Beze mě nic neříkej, Jaspere,“ varoval mě. „Sedni si tamhle.“

Mezi obočím se mu objevila hluboká rýha. Byl rozmrzelý nebo rozhořčený nebo rozčilený strachy, protože jsem se pustil do vyprávění bez něj. Ale bál se zbytečně. Strávil jsem tři minuty a třidvacet sekund popisováním alexandrů a jejich velkolepých barev a vůbec jsem se nedostal ani k tomu, jak jsem Bee Larkhamové ublížil ostrým blyštivým nožem, ani k té spoustě krve.

Tatkoví cukalo v levém oku. Otočil se k muži v obleku: „Ve škole má nejradši výtvarku. Musíte ho zarazit, jinak se nechá unést a bude vám donekonečna vykládat o barvách a malování.“

Tátův blátivě okrový hlas ke mně vyslal zašifrované varování:
Bud' zticha, nebo tě odvedou pryč, daleko od tvého světa.

Vrátil jsem se na svítivě oranžovou plastovou židli, detektiv vytukal kód do stříbrně cinkajícího číselníku u dveří a zmizel. Táta chodil s krabicemi tam a zpátky. Složil jsem si ruce do klína, aby si snad seržově modrý odstín nemyslel, že je mám založené na prsou v obranném gestu a že něco skrývám.

Táta vždycky říká, že první dojem je důležitý:

Soustřeď se na obličej toho druhého a dívej se mu do očí, jinak to bude vypadat, že lžeš.

Když ti to nepůjde, zírej tomu druhému nad obočí, ať to vypadá, že se mu díváš do očí.

Snaž se chovat normálně.

Nemáchej rukama.

Nekývej se.

Nevyprávěj donekonečna o těch svých barvách.

Neříkej nikomu, cos provedl Bee Larkhamové.

Kvůli tomu tady dneska nejsme, na to nezapomeň.

Určitě jsem na toho detektiva udělal dojem. Řekl jsem mu naprostou pravdu. Teda šedesát šest procent naprosté pravdy. Neřekl jsem mu všechno. Na těch chybějících třicet čtyři procent jsem myslet nechtěl.

Po třech minutách a patnácti sekundách zmáčkl seržant na recepci bzučák a pustil nás do jakési malé místnosti. Táta tam odnosil moje krabice.

O deset sekund později za námi přišel pán v bílé košili. Pohlédl na mě a pak se zadíval ke stropu do kamery.

„Ahoj, Jaspere. Děkuju, že ses dostavil. Do záznamu uvádím, že výslech povede konstábl Richard Chamberlain. Přítomný je dále Jasperův otec Ed Wishart. Je úterý dvanáctého dubna

a budeme si spolu povídat o obvinění, které bylo vzneseno vůči vaší sousedce Bee Larkhamové.“

Jeho hlas měl odpudivý odstín narezlé chromové oranže.

„Jak že se jmenujete?“ zeptal jsem se a otrásl se odporem.

„Richard Chamberlain, jako ten herec,“ odpověděl. „Jiné nároky na slávu si bohužel činit nemůžu. Tak co, pustíme se do toho?“

Seděli jsme proti sobě na pohovkách a já se posouval pořád dál od skvrny připomínající zvratky, až jsem málem přepadl přes okraj, ale táta mě chytil a přitáhl si mě zpátky.

Srdce mi žuchlo jako obrovský prosklený výtah. Tohle nebyl ten detektiv z čekárny, co mlčky poslouchal a mluvil tichou, uklidňující šedobílou.

Tohle byl ten narezle chromově oranžový chlap, pojmenovaný nejspíš po jakémsi záhadném herci z blíže neurčeného amerického krimiseriálu.

Od první chvíle mi byl nesympatický, a to kvůli:

1. *své barvě (samozřejmě),*
2. *tomu, jak mluvil o pitomých hercích a tvrdil, že je slavný,*
3. *a tomu, jak na mě zíral.*

Bez varování mě začal častovat podivnými otázkami o škole, kamarádech a učitelích, o dárcích pro kluky a obalech od kondomů, co se klidně můžou vydávat za blýskavé bonbony. Ty otázky byly od začátku špatné a vůbec se nelepšily.

Kde je ten pán z čekárny, ten v tom šedivém obleku?

„Nechci být neslušný, ale máte příšernou barvu a nechci s vámi mluvit.“

„Jaspere! Tohle jsme přece probírali, synku. Máš zdvořile a slušně odpovídat na otázky.“

„Jo, ale nemohl by se vrátit ten policista, co šedobíle šep-tá? Přišlo mi, že mi rozumí. Nechci, aby tu byl tady tenhle

Richard Chamberlain (*jako ten herec*). Chci toho prvního detektiva z čekárny.“

Ticho.

Lidé říkají, že mlčeti zlato. To se ale mýlí. Ticho a mlčení nejsou ani zlaté, ani jinak barevné.

Narezlá chromová oranž znovu promluví: „To jsem ale byl já, Jaspere, v té čekárně. Vyprávěls mi o barvách a alexandrech.“ „Cože?“

Chopí se svého notesu. „Ledově modré krystalky se třpytí vými okraji a stříbřité rozeklané rampouchy. Taky jsi říkal, že alexandři jsou nesmírně inteligentní.“

Podívám se na tátu, jestli tu narezlou chromově oranžovou historku potvrdí.

Táta zahýbe hlavou nahoru a dolů. „Když jsem šel do auta pro krabice, povídal sis tady s konstáblem Chamberlainem.“

Moc se mi tomu nechce věřit. Na tátu ani na toho detektiva z čekárny, co se proměnil v Richarda Chamberlaina neboli narezlou chromovou oranž, se nedokážu ani podívat. Radši upírám pohled na šedivé sako, co leží vedle detektiva na pohovce. Sundal si ho. Vůbec jsem si nevšiml, že si ho sem přinesl.

„Aha.“ Nenapadá mě, co jiného říct. *Aha* je malé slovíčko — a přesně tak si teď taky připadám.

Maličký. Bezvýznamný.

Aha: barva, kterou lidé nevidí.

„Pardon, já zapomněl.“ Je to lež, jak jinak, ale užitečná. Něco jako *pardon, nevšiml jsem si vás*. Tuhle větu říkám pořád dokola, minimálně jednou denně, když nepoznám někoho, koho bych poznat měl.

„Já jsem vám to říkal,“ povídá tátův blátivě okrový hlas Richardu Chamberlainovi. „Nepozná ani mě, když se nečekaně objevím ve škole.“

Má pravdu.

Nepamatuju si tátův obličej.

Ani obličej Richarda Chamberlaina.

Ani kohokoliv jiného.

Vidím je, a přesto nevidím. Aspoň ne jako ucelené obrázky.

Zavřu oči. Slyším tátův blátivě okrový hlas, jeho obličej si ale v duchu vybavit nedokážu. Kdyby přede mnou stála řada mužů v modrých džínách a modré košili, jaké obvykle nosí i táta, nedokázal bych říct, který z nich je on. Má vůbec dneska na sobě totéž? Nevzpomínám si. Nevěnoval jsem tomu dostatečnou pozornost.

Když Richard Chamberlain promluví, tluče mě do očí narezlá chromová oranž, ale kdybych ho potkal na ulici, nepoznal bych ho, leda bych si zapamatoval nějaký jeho výrazný rys, třeba jak vypadají jeho hodinky, klobouk, ponožky s obrázkem nějaké postavy typu Homera Simpsona, nebo barvu jeho hlasu. Na takové věci se soustředím ze všeho nejdřív, je to lepší než pamatovat si barvu vlasů nebo účes — ten se totiž mění, kdykoliv si lidi prohrábnou vlasy rukou.

Otevřu oči. Dneska mi žádná z mých obvyklých pomůcek nepomohla. Narezle chromově oranžový detektiv na sobě nemá nic neobvyklého. Obalamutil mě tím, že si sundal to šedé sako a šeptal, takže skutečnou barvu svého hlasu zakryl bílými a šedými čárami.

Šeptání nesnáším, vždycky úplně změním odstín hlasu. Stejně zákeřné jsou v tomhle ohledu kašel a rýma, to je taky podlost všech podlostí.

Další bezbarvé ticho.

Trvá déle než to první. Odpočítám si jazykem deset zubů, pak teprve si Richard Chamberlain odporným okrovým odstínem odkašle.

„Ty ses do toho, koukám, opřel,“ ukáže na hromadu krabic vyskládaných na sebe. Já zatím sedím na půlce hýždí, nakloněný na stranu, abych se nedotkl toho fleku ve tvaru volského oka.

Povzdechnu si. „Neopřel. To by ty krabice popadaly.“

„Áááháá.“ Narezlá chromová oranž se protáhne do obdobně protivného nahnědlého bahna.

Richard Chamberlain — *klidně mi říkej jenom Richarde* — mi vysvětlí, že ho jenom překvapilo, kolik zápisníků už jsem popsal, a ještě zdůrazní, že jsme jich s sebou dneska nemuseli vozit tolik. Zajímá ho jen, jestli by něco z toho, co jsem viděl, nemohlo pomoci při vyšetřování.

Než mě táta stihne zastavit, vytáhnu z krabice číslo šest ten nejdůležitější zápisník a najdu v něm zápisky z dvaadvacátého ledna. Celé to sice začalo ještě o něco dřív, ale tohle datum stálo na začátku řetězce všech následujících událostí:

07:02

Na dubu v zahradě domu číslo popisné 20 na Vincent Gardens právě přistáli alexandři.

Veselé zářivě růžové a safírové spršky s kapičkami zlaté.

07:06

V horním patře domu vedle Bee Larkhamové otevírá okno nějaký pán v pyžamu zeleném jako hlávkové zelí. Řve na alexandry pichlavě rajčatovou červenou. Pomůcka: Dům číslo popisné 22 patří Davidu Gilbertovi.

„Nemohli bychom něco málo přeskočit?“ přeruší mě narezlá chromová oranž a já zaskřípu zuby. „Řekl bych, že tohle nikam nevede.“

Povzdechnu si. Jsme tam, kde jsme byli — narezlá chromová oranž zase klade špatné otázky.

Kdyby byl jako detektiv co k čemu, poprosil by mě, abych se vrátil ještě dál do minulosti, ke dni, kdy to všechno začalo: k sedmáctému lednu.

Ke dni, kdy se k nám do ulice přistěhovala Bee Larkhamová.

Netrpělivost narezlé chromové oranže v podstatě chápu. Od vraždy uběhly už čtyři dny a on si zatím nejspíš ani neuvědomuje,

že Bee Larkhamová je mrtvá. Nicméně takhle na přeskáčku by to nešlo. Znovu se pustím do zápisků z dvaadvacátého ledna, tuhle část událostí mám totiž v hlavě srovnanou. Žádný zmatek se zatím nekoná:

08:29

Táta se na ulici baví s třešňovými manšestráky. Mají s sebou psa štěkajícího žluté hranolky. Přichází černý hubertus, jeho hlas ale neslyším.

Třešňové manšestráky vyhrožují, že postřílí alexandry brokovnicí. Barva kalhot, tlumeně červený zrnitý hlas a ten pes mi napoví — to bude David Gilbert z čísla popisného 22.

Barva hlasu černého hubertusu mi nic neříká. Později se na něj ptám táty. Prý to byl Ollie Watkins. S tím jsem ještě nikdy nemluvil. Přistěhoval se k nám do ulice před dvěma týdny, vrátil se domů, aby se mohl starat o svoji matku Lily Watkinsovou, která v čísle popisném 18 umírá na rakovinu.

Odmlčím se a čekám, až to narezlé chromové oranži dojde — tohle je přece první předzvěst toho, že v naší ulici dojde k vraždě. On si ale pořádkově propiskou o koleno a ta zásadní stopa mu úplně unikla.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Světle hnědý zvuk s modročernými šupinkami po okrajích.

Nevšímám si té protivné barvy a popoběhnu o devět minut dopředu.

08:38

Vyrazíme s tátou do školy. David Gilbert mi dělá starosti. Žije u nás v ulici stejně dlouho jako paní Watkinsová. Ptám se táty, proč David Gilbert říkal to s tou brokovnicí. Táta mi vysvětluje, že je hajný v důchodu a každý rok chodí strílet bažanty a koroptve.

Proč se jenom někdo toho potenciálního vraha Davida Gilberta nepokusí zastavit?

09:02

Dorazili jsme do školy. Pozdě. Táta mi říká, že se tím nemám trápit. Mrzí ho to. Měl o tom koníčku a bývalém zaměstnání Davida Gilberta raději pomlčet. Mám na to zapomenout.

09:06

Musím zachránit alexandry. Soustředit se na potenciálního budoucího vraha Davida Gilberta z čísla popisného 22. Jdu na záchod, vytočím na mobilu 158 a nahlásím vyhrožování smrtí.

09:08

Operátor říká —

„Dáme si chvilku pauzu, Jaspere,“ skočí mi narezlá chromová oranž do řeči. „Tohle bychom asi měli probrat. Jak tak koukám, podle těch tvých zápisků jsi poslední dobou volal na policii víc-krát.“ Odmlčí se a pak znovu spustí. „Nejednalo se ale o žádné skutečné ohrožení. Takové zbytečné telefonáty policisty leda zdržují od skutečných naléhavých případů. Marníš tím jejich čas.“

Co je to za idiota? To on sám teď zrovna marní můj čas, mohl jsem místo toho dohlížet na svoje alexandry. I ten herec Richard Chamberlain bude nakonec chytřejší než on.

„To ale byl naléhavý případ! Vždycky to bylo naléhavé! Copak to nechápete? Nahlásil jsem bezprostřední ohrožení na životě. A kdybyste to brali vážně, mohli jste zabránit vraždě.“

„Jaspere!“ okřikne mě táta.

„To je v pořádku.“ Narezlá chromová oranž pokyne rukou jako strážník na křižovatce.

Doufám, že mu řízení dopravy jde líp než výslechy o závažných zločinech.

„Tvůj táta už se mi zmínil, že někoho podezříváš ze zabití několika alexandrů, co hnízdí na zahradě před domem slečny Larkhamové.“

„Nepodezřívám, já vím, že jich zahynulo už dvanáct. Třináct, pokud počítáte i to mládě, co zemřelo čtyřiadvacátého března, ale to byla nehoda. Ostatní rozhodně zemřeli násilnou smrtí.“

Hlava narezlé chromové oranže poskakuje nahoru a dolů. „Je mi jasné, že tě ty nedávné události dost rozrušily.“

„To ano,“ přitakám. „Vražda mě vždycky rozruší.“

„Nech toho, Jaspere!“ varuje mě táta.

Narezlá chromová oranž už zase zastavuje hlavou auta. „Jen ho nechte, pane Wisharte. Já to zvládnou.“

Nakloní se ke mně a já málem spadnu z pohovky, jak před ním uhýbám.

„Neboj, Jaspere. Rád si vyslechnu, co tě tak trápí ohledně těch mrtvých alexandrů. Nejdřív bych si ale chtěl povídat o tvých kamarádech, Bee Larkhamové a Lucasovi Drurym.“

Kde proboha Metropolitní policie vyhrabala tohohle ňoumu? Je to snad poslední člověk, co přežil zombie apokalypsu? Já si vážně myslel, že přesně o tomhle jsme se bavili, než tak zničehonic změnil téma a začal o tom masakru mých alexandrů.

Asi bych mu měl dát ještě jednu šanci, i když je to od něj teda vážně hloupost, myslet si, že jsme s Lucasem kamarádi. Nikdy jsme kamarádi nebyli. Byli jsme kamarádi Bee Larkhamové. Její ochotní komplikové.

Snažím se mu to vysvětlit: „Ledově modré krystalky se třpytí vými okraji a stříbřité rozeklané rampouchy.“ „Rampouchy“ vyslovím obzvlášť důrazně, ty jsou důležité. Jsou tím jediným, co mi z pátečního večera utkvělo v paměti. Zbytek mám jako v mlze, ve vzpomínkách je příliš mnoho prázdných míst a vlnitých otazníků, ale rozeklané špičky rampouchů mi připomínají ten nůž.

„To už opakuješ potřetí, jenže mně malířské barvy bohužel nic moc neříkají,“ řekne narezlá chromová oranž. „Hele, mrzí mě, jestli jsem tě něčím vyvedl z míry. Jedno si ujasníme: nikdo z těch kluků, o kterých tu mluvíme, není ani v průšvihů, ani v nebezpečí. Jenom se pokoušíme zjistit víc informací, abychom našli slečnu Larkhamovou a mohli si s ní osobně promluvit.“

Pokouším se mu sdělit, že s Bee Larkhamovou si už nikdy nepromluví, jeho to však nezajímá. Jeho hlas skřípe jako nehty po tabuli.

„Chci jít domů.“

„Jaspere, prosím tě! Soustřeď se! Už to bude jenom chvilka.“
Tátova blátivě okrová v sobě nese nažloutlý nádech prosby.

„Tohle já nezvládnou! Jsem na to moc mladej! Tohle já nezvládnou! Jsem na to moc mladej!“

Křičím, ale táta mě neposlouchá.

„Jasper vážně nebude ideální svědek,“ říká. „Určitě jsou ve škole i jiní kluci, co by vám mohli pomoci s vyšetřováním, ne? Kluci, co nemají tyhle speciální vzdělávací potřeby?“

Jedinou mojí potřebou je vrátit se domů. Jinou speciální potřebu nemám. Bolí mě břicho. Nikdo mě neposlouchá. Tak je to ostatně pořád. Jako bych ani neexistoval. Možná jsem se v zákrytu dlaní rozplynul jako pára.

„Chápu vaše obavy, pane Wisharte. Nadnesu to tenhle týden na poradě k případu. Na Jasperův vztah se slečnou Larkhamovou a Lucasem Drurym se každopádně musíme podívat blíž. Domníváme se, že možná ví něco, co by nás mohlo nasměrovat. Třeba si ohledně toho jejich údajného vztahu zapsal nějaké důležité časové údaje.“

„To pochybuju.“

Třepotavá světle citronová žluť.

Jeden z mých zápisníků se vzpouzí útoku tátových prstů.

„Tak třeba tenhle zápis. O lidech, co chodí k Bee domů, si zaznamenává jen to nejzákladnější: vchází černý blejzr, odchází světle modrý kabát a tak dále. Jasper absolutně netuší, jak ti

lidé vypadají, neví ani, jestli to jsou ještě studenti, nebo dospělí. Pochybuju, že by Lucase nebo kteréhokoliv z těch ostatních kluků dokázal identifikovat.“

Táta dál listuje mým notesem.

„Většina Jasperových zápisů se ani lidí vůbec netýká. Zaznamenává si vše o alexandrech na tom stromě a o dalších ptácích. Ornitologie, to je jeho.“

Ruka narezlé chromové oranže zašátrá v jedné z krabic a vytáhne ocelově modrý notes s bílým králíkem na předních deskách.

„Něco je špatně!“ ozvu se překvapeně. „Ten králík tam nepatří.“

„Aha, promiň,“ omluví se narezlá chromová oranž.

Blok s bílým králíkem putuje zpátky do krabice.

„Koukněte se třeba na tohle,“ podává mu táta další notes. „Nepíše tu o ničem než o těch svých barvách. Jak by vám to asi mohlo pomoci? Koho to zajímá?“

Chce se mi ječet a kopat a máchat rukama.

Na tom, že jsem jiný, nevidí táta nic dobrého, nemá pocit, že bych vyhrál ve sportce. Vůbec se nesnaží hledat barvy, které bychom měli společné, zajímají ho akorát ty, které nás od sebe oddělují.

Musím se udržet. Musím se soustředit na barvu, kterou mám ze všech na světě nejraději: *na kobaltovou modř*.

Nic jiného mi po mamince nezbylo, jenom barva jejího hlasu, jenže co se k nám do ulice nastěhovala Bee Larkhamová, nějak se mi ten odstín naředit. Dělo se to pozvolna, vůbec jsem si toho nevšiml, až když už bylo pozdě.

„Odvez mě domů!“ křičím. „Hned! Hned! Hned!“

Překvapuje mě barva i zubaté okraje mého hlasu. Obvykle je studeně modrý, světlejší odvar maminčiny kobaltové modři. Dneska ale vypadá divně. Není ve skutečnosti ještě tmavší než ten maminčin? Víc do šediva? Ne a ne se mi vybavit. Nesmím na ni zapomenout. Chci namalovat její hlas.

„Musím odsud pryč!“

Pozdě. Její barva mi prokluzuje ze sevření, protéká mi mezi konečky prstů jako písek. Přimáčknu si dlaně na oči. Chci si tu kobaltovou modř udržet za očními víčky, jasnou a uklidňující.

Mnout, mnout, mnout.

Chci její svetr. Zapomněl jsem si s sebou vzít knoflík, protože jsem musel dávat pozor, aby byly krabice správně seřazené, a teď nemám co mnout v ruce.

Pohlédnu na druhou stranu místnosti a zjeví se mi chlupy na rukou. Od narezlé chromové oranže se mi dostalo ujištění, že to zrcadlo je tu jenom na ozdobu, stejně jako ten obrázek lodi na protější stěně. Ubezpečuje mě, že za ním nikdo není, jeho barvě se ovšem nedá věřit.

Někdo za tím zrcadlem určitě stojí, prohlíží si můj obličej i svérázné chování a směje se tomu, jak zmatkuju. Na karmínových pohovkách před touhle stranou zrcadla sedí hned tři cizí lidi.

Nepoznávám ani jednoho z nich.

Nejmenší z nich, ten s tmavě blond vlasy, co se kývá zepředu dozadu, právě otevírá pusu a ječí.

Světle modrá s vodorovnými nepatrně nafialovělými čárami.

Pak pozvrací pohovku.

Táta mlčí. Nepustí si BBC dvojku ani neubnuje prsty o volant. Po tom fiasku se zvracením na tom nejspíš není nic zarážejícího. Pořád se na mě zlobí, i když si s tím podle narezlé chromové oranže nemá dělat starosti. Prý tam zvrací spousta dětí. Policejní sbor zaměstnává někoho, kdo to po nich uklízí. Táta říká, že přesně takováhle podřadná práce čeká i mě, jestli se nebudu víc snažit zvládat ty svoje záchvaty.

Ta pohovka ale rozhodně neviděla zvratky poprvé. Co taky narezlá chromová oranž čeká, když si tam pověsí takové psycho zrcadlo? V jednu chvíli si myslíte, že jste tam sami, a vzápětí je kolem vás spousta cizích lidí!

Když jsem se uklidnil, ukázal mi zeď za zrcadlem. Nebylo na ní nic zvláštního.

Žádné tajné okno do vedlejší místnosti.

Žádné schované nahrávací zařízení.

Pokouším se vytlačit z mysli ty tmavé barvy a křiklavé tvary nákladňáků a aut, která burácejí kolem nás. Táta nepromluvil už od chvíle, co otočil klíčkem v zapalování (*marmeládově oranžová s ostrými žlutými hroty*). Třeba se na mě nezlobí. Třeba přemýšlí o Bee Larkhamové.

Ví, že oba potřebujeme čas, abychom si ujasnili, co se stalo. Mě nesmí rozptylovat žádné zbytečné barvy a tvary, jeho zase to moje věčné kafrání o nich.

Měl bych ho zkusit nějak rozveselit, když toho pro mě tolik udělal. Celé tři dny mě nechal zalezlého ve skrýši, jedinou výjimkou byla ta návštěva policejní stanice. Včera zavolał do školy a omluvil mě s tím, že mám velké bolesti břicha. Aspoň tohle nebyla lež.

„Neboj, tati,“ řeknu po dlouhém přemýšlení. „Myslím, že jsme to zvládli.“

„Co jako?“ zeptá se, aniž na mě pohlédne.

„Že nám ta vražda prošla. Richard Chamberlain (*jako ten herec*) nic netuší.“

Táta si vztekle uleví slovem našloutlým jako kočičí zvratky. Nesnáším nadávky. A on to ví.

Mstí se mi za to, že jsem narezlé chromové oranži pozvracel pohovku.

„Promiň, Jaspere. Tohle mi ujelo. Rozumíš aspoň něčemu z toho, co jsem ti říkal? Vážně si myslíš, že se stalo právě tohle?“

Pevně zavru oči a stočím se pod pásem do klubíčka.

Jo, myslím. Vážně. Že se tam stalo právě tohle.

Táta mě sice opakovaně varoval, ať jsem zticha, ale já se snažil přiznat. Opravdu jsem se snažil, mě totiž to, co se stalo v kuchyni domu číslo popisné 20 na Vincent Gardens, doopravdy moc mrzí. Zasloužím si trest.

Narezle chromově oranžový detektiv mě ale neposlouchá.
Pochybuju, že začne hledat Beeino tělo.

Takže mám dost času.

Dost času, abych ochránil zbývající alexandry. Potřebuju toho času docela hodně, asi tak čtyři dny, než mláďata na dubu Bee Larkhamové vylétnou z hnízda a odletí daleko, předaleko od všech těch nebezpečí, které v naší ulici číhají.

Já ale odejít nemůžu.

Já už ty barvy nemůžu dál ignorovat.

Musím se postavit pravdě čelem. Musím si vzpomenout, co se stalo tu noc, kdy jsem zavraždil Bee Larkhamovou.

Úterý (lahvově zelená)

Večer

Večer ležím v posteli a prstem přejíždím po fotografiích alexandřů malých v *Encyklopedii ptáků*. Dospělý sameček alexandra se pozná snadno, má kolem krku růžovo-černý proužek. Samičky ho sice mají taky, barva se ovšem příliš neliší od různých odstínů zelené na zbytku těla a proužek se obtížněji hledá.

Celkem dvanáct úmrtí.

Bee Larkhamová mi před smrtí neřekla, jaký byl přesný poměr zavražděných samečků a samic. Musím je co nejdříve znovu spočítat, než bude pozdě. Než opustí svá hnízda.

Když jsme se vrátili z policejní stanice domů, táta se ani nezeptal, jestli se cítím na odpolední vyučování. Připravoval sýrové toasty a hledal prášky na bolení břicha a já jsem zatím popadl poloprázdný pytlík se zrním. Došel jsem s ním ale jenom na chodbu, pak mě táta zastavil.

Nechoď k domu Bee Larkhamové krmit alexandry.

Slibuješ?

Nepohazuj nám po zahradě kousky jablek pro ptáky. Přilákáš tím krysy.

Slibuješ?

Už nevolej na tísňovou linku.

Slibuješ?

Narůžověle šedé slovo se zvlněnými okraji, z něhož mě vždycky tak nějak zvláště rozbolí břicho — uvnitř, ne jako

teď, kdy mě zvenku pálí pupík jako suchý led a vypadá jako pootevřená pusa.

Slíbil jsem mu to, ale za zády jsem překřížil prsty, což znamená, že můj slib neplatí. Někdo přece musí alexandry krmit, a Bee Larkhamová to dělat nemůže.

Táta si to neuvědomuje, ale dům Bee Larkhamové se už teď hlásí o pozornost. Všech šest krmítek na zahradě před domem zeje od pátečního večera prázdnotou. Bee Larkhamová nerozvěsila po stromech buráky ani nedala za okna talíře s nakrájenými jablky a lojem. Nepouští si hodně hlasitou muziku jako obvykle. Alexandrové nezpívají serenády a sousedé si nestěžují na hluk. Dneska neotevírala dveře žákům, co k ní po škole chodí na pětáctyřicetiminutové hodiny klavíru a kytary vždycky od čtyř hodin odpoledne dál. V domě vládne tma a ticho už od pátečního večera — toho indigově modrého dne, kdy Bee Larkhamová zemřela.

Tato důležitá fakta mi neunikla díky tomu, že jsem se poté, co mi táta zakázal chodit krmit alexandry, zabarikádoval u sebe v pokojíku. Nejdřív jsem se soustředěně snažil nakreslit mamčin hlas, ale pořád jsem nedokázal namíchat ten správný odstín. Barvy odmítaly spolupracovat a chovaly se hulvátsky. Takhle táta mluví i o mně.

Těžko zvládnutelný.

Prohlásil, že po zbytek dne bude pracovat z domova, ale já při malování viděl zezdola z obýváku barvy televize. Když se mi i po půlhodině mamčina opravdová kobaltová modř pořád vzpouzela a černostříbrné pruhy televize mě příšerně rozptylovaly, nechal jsem akrylovky akrylovkami a postavil jsem se s dalekohledem do okna.

Jako obvykle jsem si zapisoval veškerá důležitá pozorování, tentokrát do nového chrpově modrého bloku. Založil jsem si ho především proto, že mi přišlo správné oddělit zápisy „potom“ od zápisů „předtím“, aby se mi ještě nepomíchaly.

15:35

Do koruny vletěl sameček alexandra s nějakými bobulemi v zobáku.

16:02

Bee má dávat hodinu klavíru. Kluk v ledňáčkově modrém kabátě má dvě minuty zpoždění. Běží po pěšině. Dívá se na prázdná krmítka. Buší na dveře barvu kartonové krabice. Dveře se neotevírají. Kluk v ledňáčkově modrém kabátě odchází ulicí.

16:11

Na větvi společně sedí pět alexandřat.

16:45

U Bee má začínat hodina kytary. Kluk v kabátě barvy mořské zeleně ťuká na dveře: prašná světle hnědá. Dveře se neotevírají. Kluk v kabátě barvy mořské zeleně nasedá zpátky do černého auta.

Bee Larkhamová měla i nečekanou návštěvu, takovou v rozvrhu nemá.

17:41

Pán v tmavě modré kšiltovce.

Buch, buch, buch.

„Bee, otevři! Musíme si promluvit!“ Špinavě hnědé obláčky s uhlovými okraji.

Nejradši bych se byl vyklonil z okna a zavolal na něj: Běžte pryč a vemte si s sebou i ty svoje obláčky!

To ale samozřejmě nešlo. Na to jsem se toho muže v tmavě modré kšiltovce moc bál. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem ho už někdy viděl, jedno mi ale bylo jasné: nelíbily se mi jeho barvy. Ani jeho kšiltovka.

Pořádně jsem si dalekohledem prohlédl strom. Alexandrové se dál schovávali ve vrcholku koruny. Dokonce ani mláďata na sebe neupozorňovala tím svým pronikavým pípáním. *Chytří ptáčkové.*

17:43

Pán v tmavě modré kšiltovce jde pozpátku pěšinou k brance a dívá se do okna Beeiny ložnice. Otočí se —

Pero mi vypadlo z ruky a rozprsklo po zeleném koberci neúpros-
né světle hnědé kapičky. Vrhл jsem se po hlavě do skryše a scho-
val se pod deky. Seděl jsem v tom tmavém a teplém kokonu,
hladil knoflíky mamčinu svetru a vdechoval vůni růží.

Nakonec jsem vylezl a opatrně vykoukl z okna. Pán v tmavě
modré kšiltovce byl pryč. 18:14. Víм to, protože jsem si to ově-
řil hned dvakrát — na hodinkách a na budíku. Přesné detaily
jsou důležité.

Teď, v 19:56, musím zapsat i zbytek, o hodinu a dvaatřiči-
cet minut později, s vědomím neúplných záznamů bych to-
tiž nemohl usnout. Vezmu si modré plnicí pero, co si nechá-
vám na nočním stolku, a začnu větu nanovo. Hned to vypadá
lépe, když mi ruka nepanikaří a nesnaží se utéct ze stránky.
Píšu:

17:43

*Pán v tmavě modré kšiltovce jde pozpátku pěšinou k brance
a dívá se do okna Beeiny ložnice. Otočí se a zahlédne mě, jak
ho pozoruji dalekohledem. Vydá se směrem k našemu domu.*

????????????????????????????????

18:14

Pán v tmavě modré kšiltovce je pryč.

Co se událo během těch jedenatřiceti minut, kdy jsem se scho-
vával? Na těch třiatřicet otazníků, co jsem si tu napsal, odpo-
věd' nemám.

Chtěl mi ten pán v tmavě modré kšiltovce vynadat, že ho
šmíruju, ale pak si to rozmyslel? Neslyšel jsem, že by táta ote-
víral vchodové dveře. Zakryl jsem si uši dlaněmi a hlasitě si zpí-
val písničku „Bad Blood“ od Taylor Swift. I tak bych to ale za-
znamenal, ne? Viděl bych tmavě hnědé tvary klepání na dveře.

Slyšel bych barvu hlasů.

Doplním si zápisky o nejnovější otázku:

*Kdo byl ten pán v tmavě modré kšiltovce a co u Bee Larkhamové
pohledával?*

Úterý (lahvově zelená)

Pořád téhož večera

Doplním chybějící zápisky, zastrčím si notes pod polštář a vrátím se k přejíždění prstem po fotografii alexandřího samečka. Na pána v tmavě modré kšiltovce myslet nechci. Ještě by se mi vrátily noční můry a z těch mě pak bolí břicho, i když jsem spolkl prášky od táty.

A nechci myslet ani na krev, jenže starosti mě neopouštějí. Ta krev se jen tak neztratila. Táta nejspíš schoval nůž i s mým oblečením z pátečního večera za sekačku, kterou máme v bouďě na konci zahrady. Tam on ukrývá veškerý kontraband, co si domů propašuje rádoby bez mého vědomí — nouzové zásoby cigaret, ačkoliv měl přestat kouřit.

„Všechno v pohodě?“ *Blátivě okrová.*

Encyklopedie se mi pokusí sklouznout z peřiny. Naštěstí ji včas zachytím a ještě stihnu loktem přimáčkнуть polštář, abych ochránil své zápisky. Táta nesmí zjistit, že si je dál vedu. Mám teď před ním tajemství. O tom, co si pamatuju, uslyší vážně nerad.

Je 19:59. Přišel mi dát dobrou noc dřív než obvykle. V televizi určitě co nevidět začne nový díl *Myšlenek zločince*.

„Byl to náročněj den, ale už je dobře,“ říká. „Nechci, aby tě to s tou policií rozčilovalo. Teď jsem si promluvil s konstáblem Chamberlainem a o všechno se postaral. Nechme to na nich, Bee už není náš problém.“

Dál se soustředím na fotky alexandrů.

„A co její tělo?“

Táta se v kouřově okrových chomáčcích zprudka nadechne. „To už jsme si přece vysvětlovali aspoň tisíckrát! S Bee jsem všechno zařídil. Už si o ni nemusíš dělat starosti.“

„Ale —“

„Povídám, že už nás nebude otravovat, ani jednoho. Slibuju.“

Ticho. *Bezbarvé.*

„Jaspere? Vnímáš mě ještě?“

„Jo. Vnímám.“ *Bohužel.* Kéž by to tak nebylo. Kéž bych byl alexandr, co se choulí hluboko v hnízdě na tom dubu u silnice. Vsadím se, že tam mají krásně útulno. Když odsud zmizely veverka, hnízдили tam datlové, ale pak jejich starý příbytek obsadili alexandři. Podle Davida Gilberta prý vždycky zaberou cizí hnízdo, třeba brhlíkům.

„Jaspere! Dívej se na mě, do obličeje se mi koukej! A soustřed se na to, co ti teď řeknu!“

Já nechci.

Přinutím se zvednout oči od knížky, aby se mi ji táta nepokusil vzít jako předtím zrní. V duchu si sestavím základní rysy jeho obličeje do zjednodušené podoby: modrošedé oči, trochu větší nos, úzké rty. Zavřu oči a obrázek zase zmizí, jako bych ho nikdy nenakreslil.

„Otevři oči, Jaspere.“

Poslechnu a táta se jako mávnutím kouzelného proutku znovu objeví. Pomáhá mi jeho hlas. *Blátivě okrová.*

„Už jsem ti vysvětloval, že policie Beeino tělo nenajde, protože žádné neexistuje.“

Teď zase svým dechem vytvořím prapodivnou barvu já, jak se zprudka nadechnu. Tenhle odstín modré je tmavší, ocelovější.

Snaží se předstírat, že s těmi událostmi pátečního večera v kuchyni Bee Larkhamové nemáme ani jeden nic společného. Možná podezřívá narezle chromově oranžového detektiva z toho, že mi sem nasadil štěnice. Klidně mohl nastražit

odposlouchávací zařízení po celém domě. V *Zákoně a pořádku* to policie dělá každou chvíli.

Představuju si, jak nám před domem parkuje tmavá dodávka. Uvnitř sedí dva muži, na uších mají sluchátka, odposlouchávají naše rozhovory s tátou a doufají, že tak získají usvědčující důkaz v případě Bee Larkhamové.

Musím lhát konzistentně.

Žádné tělo neexistuje.

Potichu si to zopakuju.

Policie nemůže najít tělo Bee Larkhamové, když ho nehledá, a ona ho nehledá, to už nám potvrdil ten tupec s hlasem barvy narezlé chromové oranže. Zadupal do země všechny drobečky, kterými jsem mu vysypal cestičku jako v pohádce o perníkové chaloupce, a vůbec si nevšiml, že vedou až k zadním dveřím domu Bee Larkhamové. Pak pokračují do kuchyně a tam stopa zničenonc končí.

Netuším, kde by se drobečky měly zase objevit. Táta mi neřekl, co se dělo po mém útěku z místa činu. Její tělo se klidně může rozkládat celé měsíce, než ho najdou.

Jestli ho vůbec někdy najdou.

Žádné tělo neexistuje.

„Tak jo, tati. Když jsi si tím tak jistý...”

„To teda jsem. Drž se od jejího domu dál a víckrát mi o ní nemluv. Už nikdy od tebe nechci slyšet její jméno. Chci, abys zapomněl na ni i na to, co se mezi vámi v pátek večer stalo. Když to budeš pořád omílat, budou z toho akorát problémy.“

Několikrát pohnu hlavou nahoru a dolů.

Táta by měl všechno vědět líp, je přece starší a moudřejší než já. Jenže ať už tvrdí cokoliv, na klidu mi to nepřidá.

Vytáhnu zpod knihy na nočním stolku jednu fotku. Je nová. Ne snad že by někdo vyfotil maminku zrovna před chvílí, to by ani nešlo. Umřela, když mi bylo devět. Na pohřeb jsem nesměl, táta říkal, že by mě to moc rozrušilo. Tuhle fotku jsem nikdy předtím neviděl, ani v žádném z alb, ani u něj v zásuvce

nočního stolku. Našel jsem ji zastrčenou vzadu ve skřínce v tátově pracovně.

Prohlížím si těch šest lidí stojících v řadě vedle sebe. „Která z nich je máma?“

„Cože?“ Táta se dívá na hodinky. Zdržuju ho od důležitých záležitostí FBI. Zápletky bývají složité. Teď už se do toho nedostane.

„Která z nich je máma?“ zopakuju. „Tady na té fotce?“

„Ukaž.“

Zvednu fotku do vzduchu, ale nedovolím mu, aby si ji vzal. Ještě by mi ji zničil mastným otiskem prstu.

„No teda, tuhle fotku jsem neviděl pěkně dlouho. Kdes ji vyhrabal?“

„No... já...“ Nechce se mi přiznávat, že jsem se už zase prohraboval ve skřínce a v zásuvkách u něj v pracovně.

Hrabat se v tátových věcech, když jsem doma sám, je hned po alexandrech a malování moje nejoblíbenější zábava.

„Byla zastrčená za jednou fotkou v albu.“ Obecně vzato to byla celkem malá lež.

Táta svraští obočí. „No páni. To jsou vzpomínky. Ta fotka je z oslavy babiččiných pětasedmdesátin.“

Zajímavé, ale na to jsem se neptal.

„Která z těch paní je maminka?“

Táta si povzdechne: *příjemně hladké světlo okrové puntíky*. „Ty ji vážně nepoznáš?“

„Jsem unavený. Nemůžu se pořádně soustředit.“ Další užitečná lež, věrný kamarád podobně jako tlumeně růžové číslo šest.

„Tahle,“ ukáže na jednu z postav. „Ta úplně vpravo.“

„Paní v modré blůze, co objímá kolem ramen nějakého kluka.“ Opakuju si to, abych si zapamatoval, kde přesně na fotce stojí.

„Tebe. Objímá tebe. A oba se do objektivu usmíváte.“

Prohlížím si ty cizí obličaje.

„A kdo je tohle?“ ukážu na další paní o kus dál. Taky má modrou halenku, což je matoucí.

„To je babička. Umřela měsíc...“ Blátivě okrový hlas se odmlčí uprostřed věty.

Dokončím ji za něj. „Měsíc po mamince. Z toho zármutku a šoku ze ztráty jediné dcery jí přestalo tlouct srdce.“

Táta se zprudka nadechne. „Jo.“ To slovo je jako zoubkovaná šipka svištící vzduchem.

Já ten neopodstatněný útok odrazím. „Věděla, že maminku nahradit nemůže. To by bylo neproveditelné.“

„Samozřejmě že ji nemohla nahradit. Lidi nahradit nejde, nejsou to věci. Takhle to v životě nechodí, Jaspere. To snad chápeš, ne?“

V hloubi duše musí vědět, že je lhář, ale na to teď myslet nechci.

„Jakou barvu měl maminčin hlas?“ změním téma.

Táta se znovu podívá na hodinky. Měl si tu televizi stopnout, než mi šel dát dobrou noc. Už mu uteklo šest minut a devěta-dvacet sekund *Myšlenek zločince*. Sériový vrah si mezitím nej-spíš našel další oběť.

„To přece víš. Pořád o ní mluvíš.“

„Kobaltová modř.“ Stejně jako předtím na policejní stanici pevně stisknu víčka. Nefunguje to. Otevřu oči a zadívám se na svoje obrazy. Vystavil jsem si je pod okno, hned pod dalekohled na parapetu. Vyčítavě mi pohled oplácejí.

„Maminka byla kobaltově modrá. Takhle si ji chci pamatovat. Pableskující kobaltově modré stužky.“

„Jo, to byla její barva,“ přitaká táta. „Modrá.“

„Určitě? Určitě byla kobaltově modrá?“

Tátova ramena se zvednou a zase se spustí. „Netuším. Když mluvila, viděl jsem...“

„Co?“ Koušu se do rtu a čekám. „Cos viděl?“

„Zkrátka mamku. Žádnou barvu. Vypadala úplně normálně. A stejně tak ji viděli i všichni ostatní. Všichni kromě tebe.“

Odvrátí se, ale já na tu maminčinu barvu nemůžu přestat myslet.

„Když jsem byl malý, taky jsem říkal, že je mamka kobaltově modrá?“ naléhám na něj. „Nemluvil jsem někdy o jiném odstínu modré? Třeba o blankytné?“

„Nechme toho. Je pozdě. Jseš unavenej. A já jsem taky hotovej.“

Chce tím říct, že nemá náladu na další rozhovor o těch mých barvách. Chce, abych předstíral, že vidím svět stejně jako on, jednobarevný a tlumený. Že ho vidím normálně.

„Tohle je důležité! Musím mít jistotu, že si to pamatuju správně.“ Odkopnu příkrývku, škrtnu mi nohy.

„Nevím, co mě to popadlo. To víš, že byla kobaltově modrá.“ Tátův hlas je tak tichoučký, že by ho klidně odfoukl i mírný letní vánek. „Ale nerozčiluj se kvůli tomu takhle před usnutím. Musíš jít spát. Zítra je škola a já musím do práce. Nemůžu si zase brát volno. Musíš přestat myslet na Bee a začít se soustředit na školu. Bříško už tě netrápí, ještě by to ale chtělo srovnat si to v hlavě. Platí?“

Vrátí se, skloní se ke mně a dá mi pusku na čelo. „Dobrou noc, Jaspere.“

Čtyři dlouhé kroky a táta je u dveří. Přivře je jako obvykle: mezera je přesně sedm a půl centimetru široká.

Další lež.

Tahle noc vůbec není dobrá. Právě naopak.

Počkám si, dokud ke mně z obývacího nedolehne tmavě vínové zavržení koženého křesla, a pak vyskočím z postele a posbírám obrázky maminčina hlasu.

Přesný odstín kobaltově modré se v tubě nesežene. Člověk si ho musí sám namíchat. Pokoušel jsem se změnit odstín trochou bílé, přimíchal jsem i černou, abych získal sytější odstín, zatím se ale kýžený výsledek nedostavil.

Když mě takhle klamou tyhle obrazy, nejsou ty ostatní taky jenom sérií lží? Prohledám krabice v šatní skříni a vytáhnů všechno, co jsem namaloval ode dne, kdy se v ulici poprvé objevila Bee Larkhamová. Celkem mám sedmasedmdesát obrazů. Roztřídím si je do jednotlivých kategorií: alexandři, písňe jiných ptáků, Beeiny hodiny hudby a obyčejné zvuky.

Tyhle obrázky mi starosti nedělají. Jejich barvy mi ublížit nemůžou.

Ne tolik jako hlasy. Z těch si udělám hromádky, abych se mohl na jejich barvy zaměřit pozorněji: Bee Larkhamová. Táta. Lucas Drury. Sousedi.

Všichni hlavní aktéři.

Namaloval jsem si je, abych si zapamatoval jejich obličej.

Některé obrázky se ale odmítají chovat spořádaně. Barvy rozhovorů krvácejí jedna do druhé a vytvářejí tak úplně jiné odstíny.

A vtom po dlouhé době konečně prozřu. Tak z toho pramení moje problémy, to proto se mi nedaří na sto procent správně zachytit maminčin hlas! Vždyť já už nevím, které barvy jsou správné a pravdivé, které mě jenom balamutí a které jsou prolhaní lháři!

Musím začít nanovo. Nikdy se nedozvím, co se stalo, pokud je nepřinutím chovat se ukázněně. Pokud neodliším dobré barvy od těch špatných.

Namočím si veliký štětec a smíchám si na paletě kadmiově žlutou s alizarinově karmínovou.

Připadám si klidnější a silnější. Zase mám nad vším kontrolu. Namaluju ten příběh od začátku: od sedmnáctého ledna, ode dne, kdy to všechno začalo. První obrázek se jmenuje *Krvavě oranžová útočí na zářivě modré a fialové kruhy na plátně.*

Však já ty barvy donutím, aby mi řekly pravdu.

Jeden tah štětcem po druhém.

17. ledna, 07:02

*Krvavě oranžová útočí na zářivě modré
a fialové kruhy na plátně*

Na plátně se veškeré mé pozornosti dožadovala křiklavě krvavá oranžová, tu a tam zbarvená mdlými odstíny růžové, a na dubu v zarostlé zahradě před domem číslo popisné 20 se zatím hlasitě hádaly straky s nějakým neznámým ptákem. Dům zel prázdnotou celých těch deset měsíců od chvíle, kdy jsme se sem nastěhovali, a na větvi i listoví si dělaly nárok všemožné druhy ptáků.

Pozoroval jsem škodolibě poletující a hašteřící se straky dalekohledem, který mi táta koupil k Vánocům. Normálně jsem jím sledoval ptáčky, kteří během našich nedělních odpoledních procházek zpívali barvy v Richmond Parku a které se člověku málokdy poštěstí zahlédnout: datly, budníčky a sojky. Neviděl jsem, s kým se ty straky dohadují, ale měl jsem k tomu ptákovi úctu. Statečně bránil své teritorium proti přesile. Schovával se mi za větví, když vtom barvu jeho hlasu překryly jiné tvary, pichlavé a červenohnědé.

Před domem zastavila velká modrá dodávka, straky se však ze zákeřného útoku nenechaly rušit. Z dodávky vystoupil pán v džínech a námořnicky modré mikině a po pěšině došel až k předním dveřím. Nejdřív jsem si myslel, že nábytek z dodávky a zpátky do ní stěhuje jenom jeden člověk, ale pak jsem spatřil hned dva pány v džínech a námořnicky modrých mikinách, jak nesou komodu.

Moc pozornosti jsem jim nevěnoval, na stromě totiž přistály další dvě straky. Ty tři tyranky si přivolaly posily.

Pak se stalo něco úžasného: na straky cosi zavřískal alexandr (*zářivě modré a fialové kruhy s nefritovými středy*) a vznesl se k obloze.

Vrať se!

Otevřel jsem pusu, abych na něj zakřičel, ale v krku mi samým rozrušením vyschlo a nevypravil jsem ze sebe ani slovo. Alexandry jsem doposud vídal jenom v Richmond Parku, u nás v ulici ještě nikdy.

Odložil jsem dalekohled a zapsal si poznámku o alexandrovi do světla tyrkysového bloku, kam si zaznamenávám údaje o všech ptácích, které spatřím v parku nebo u nás v ulici. Straky jsem z těch zápisků vynechal. Ty jejich bezohledně ambiciózní barvy se mi nikdy nelíbily.

Pánové na protější straně ulice dál pracovali. Tam a zpátky. Tahali matrace a krabice ven z domu a nakládali je do zmenšujícího se prostoru v dodávce.

Pozorně jsem dalekohledem prozkoumal stromy dál v ulici, alexandra jsem ovšem ani v jedné koruně nenašel. I straky mezitím odletěly a potvrdily tak, jak zbytečný ten jejich boj o území byl.

Pořád jsem pozoroval strom, šťvalo mě, že jsem možná promarnil další příležitost zahlédnout alexandra. Táta mi přišel říct, že je čas jet do školy, ale já jsem dál stál u okna a odmítal se hnout. Pokusil se mě odtáhnout, jenomže já křičel tak dlouho, až jsem si potřísnil košili krví z nosu. Další čistou bílou košili už jsem neměl, táta už zase zapomněl zapnout pračku, a tak jsme se dohodli, že zůstanu doma a on bude u sebe v pracovně vytvářet design nějaké nové aplikace.

Poté co zmizely protivné barvy výkřiků těch pánů i ostré žluté trny startující dodávky, zavládlo v ulici podivné dlouhé ticho. Neslyšel jsem barvu jediné pěnkavy ani vrabce, troubení auta ani bouchnutí dveří.

Možná jsem jenom během toho hlídkování u okna všechny ostatní zvuky vytěsnil. Soustředil jsem se na strom v zahradě

před domem číslo popisné 20 na Vincent Gardens — na strom, nikoliv na dům, ale stejně si myslím, že dovnitř ani ven nikdo nešel. *Nic se nedělo.*

Bylo to ticho před bouří. Celá ulice se zatajeným dechem čekala na návrat alexandra.

Téhož dne večer, 21:34

*Karneval zvířat
s nádechem blátivě okrové na plátně*

Okna domu číslo popisné 20 na Vincent Gardens se zvesela otevřela a ven se vyřinula hlasitá hudba, jako dlouhý had se kroutivě doplazila přes ulici až ke mně do patra a zatukala mi na okno. Zatukala na všechna okna v ulici.

Jsem tu. Všimněte si mě.

Barvy vtrhly do naší ulice se vši parádou a okamžitě přehlušily jedna druhou, všechno převrátily vzhůru nohama.

Někdo by snad řekl, že rušily. Však to taky sousedi tvrdili — jak té noci, tak i v dalších týdnech a měsících.

Lesklé, tmavě červenorudé tóny violoncella, oslnivě zářivé elektrizující puntíky klavíru i světle růžové, karmínovou potřísněné kruhy flétny: všechny ty barvy a tvary nám dávaly na srozuměnou, že se do ulice nastěhoval někdo nový.

Nový člověk a taky nový alexandr. Nechtěli, aby je někdo přehlížel. Měli stejně jako já rádi hlasitou a veselou hudbu.

Až mnohem, mnohem později jsem zjistil, že se ta nádherná skladba jmenuje *Karneval zvířat*. Čtrnáctivětá suita od francouzského romantického skladatele Camilla Saint-Saënsa, který psal hudbu pro zvířata: klokany, slony a želvy. Nejvíce ze všeho se mi líbily barvy v části nazvané „Voliéra“ o ptácích z džungle, toho večera byl ale na řadě „Lví pochod“.

Jakmile barvy spustily, vyskočil jsem z postele, doběhl k oknu a prudce roztáhl závěsy. Po obýváku se divoce svíjela nějaká paní s dlouhými blond vlasy a skleničkou v ruce. Tancovala jako já — bylo jí jedno, jestli ji někdo vidí. Bylo jí jedno, jestli si vyleje pítí.

Vířila, kroužila, ovíjela se zářivě barevným šálem pableskujících hudebních barev a tiskla si ho k tělu.

Barvy se mi před očima vrstvily na průhledném plátně, vpíjely se jedna do druhé a zase se jedna z druhé vynořovaly. Měl jsem pocit, že stačí natáhnout ruku a mohl bych se jich snad i dotknout.

„Jaspere! Vypni tóóóóóó...“

Poslední slovo bylo dlouhé a protáhlé, věta totiž vlastně neskončila — ostatně jako hodně vět, které od táty slyším.

Blížil se ke mně, já jsem se ale nedokázal otočit. Ta pulzující hudba mi z hlavy vyhnala všechno ostatní. Klidně by nám mohl shořet celý dům a já bych se stejně dobrovolně nepohnul.

Myslel jsem si, že to byla ta nejdokonalejší kombinace barev, jakou jsem kdy viděl. To jsem se samozřejmě mýlil. Po příletu povykujícího hejna alexandrů mě čekala ještě mnohem lepší kombinace. To jsem ale tehdy nemohl tušit.

Sledoval jsem dalekohledem protější dům. Pestrobarevná hudba vytlačila z obýváku většinu nábytku. Pohovka, konferenční stůlek i křesla se odsunuly na stranu vedle pianina. Na místě zůstal jenom zelený sedací pytel a stojánek s iPodem.

Na stole ležely úhledně poskládané čtverce, v nichž jsem rozpoznal tmavě hnědé závěsy a zašedle bílé záclony, které dříve visely v oknech. Dostaly vyhazov, *byly propuštěny ze služeb*.

„Pane na nebi!“ Táta mi vyškubl dalekohled z ruky. „Co si pomyslí lidi? Tohle dělat nesmíš, Jaspere. Špehy nemá nikdo rád.“

Nenamáhal jsem se zjišťovat, co že si to lidi pomyslí. Snahy o vyřešení téhle hádanky jsem vzdal už dávno.

Za běžných okolností by mě ty tátovy nenechavé ruce rozčílily. Rvát někomu něco z ruky je neslušné, tak zní jedno z pravidel, co mě sám učil. Tentokrát jsem mu to ovšem nepřipomněl, ochromovala mě hloubka těch barev.

Oslnivě zářily v kontrastu s bělostnými pažemi té paní, která na jejich pozadí tančila valčíkovým krokem po obýváku a květovaný župan se jí vzdouval a rozevíral, jako by ji nečekaně ovanul vítr.

Nedokázal jsem od ní odvrátit oči a podívat se na tátu.

Zrovna se mi chystal vysvětlit, co jsem zase provedl, když vtom hudba skončila.

„Ne! Počkejte!“ zvolal jsem.

Barvy zmizely stejně rychle jako ten alexandr z dubu. Ne že by se pomalu vytrácely nebo postupně rozplynuly. Prostě byly náraz tytam. Jako když vypnete televizi. Jenže potom...

O pár minut později, 21:39

*Martánská hudba
a teplý toast s máslem na plátně*

Ta paní nejspíš zaslechla moje zvolání.

Pospíšila si přes celý pokoj k sedacímu pytli. Z iPodu se naplno vznesly ještě mohutnější a výraznější zářivě neonové zvuky.

Martánská hudba.

Tyhle barvy jsou návštěvníci z vesmíru, kterým rozumím jenom já. Jsou to barvy, o nichž lidi jako táta nemají ani ponětí. Vypadají jako z jiného světa. Existují jenom v mojí hlavě — nedají se popsat, natožpak namalovat.

Stříbrná, smaragdově zelená, fialkově modrá a žlutá zároveň, přesto se jaksi nejedná o žádnou z těchto barev.

„Tahleta si nejspíš doma moc ráda pouští hudbu, co?“ po-
znamenal táta. „Sousedí budou šťastím bez sebe.“

Znělo to jako otázka, já na ni však neměl odpověď. Nevěděl jsem, kdo „tahleta“ je ani co „tahleta“ dělá v čísle popisném 20 na Vincent Gardens. Jinak to ale tatka výjimečně vystihl úplně přesně. Já tedy rozhodně šťastím bez sebe byl. Nejen že „tahleta“ ráda tančí a poslouchá klasickou hudbu hodně nahlas, ona navíc zbožňuje marťanskou hudbu!

Měl jsem pocit, že by z nás mohli být kamarádi. *Skvělí kamarádi.*

„Tady bude ještě veselo,“ pokračoval tatka. „Už se jí povedlo vytočit Davida, zaparkovala mu přímo před domem.“

„Kdo to je?“ zeptal jsem se. „Proč na sobě nemá pořádné oblečení? Proč jí ti pánové s dodávkou odvezli nábytek?“

Tatka neodpověděl. Sledoval ji, jak divoce tančí a pohazuje vlasy. Nejspíš ji litoval, že si nemůže dovolit nábytek ani závěsy. Měla na sobě župan se zářivým květinovým vzorem, který jí pořád klouzal z ramen a rozevíral se jí u pasu. Přišlo mi, že se nesluší, abych se díval na její nahou, jakoby mimozemskou kůži, ať už dalekohledem, nebo bez něj.

Tohle nebude ta postarší paní, co tam podle táty dřív bydlela. „Tahleta“, paní beze jména, rozhodně nevypadala staře. *Ani trošičku.* Vlasům sice obvykle moc pozornosti nevěnuju, ale ty její byly dlouhé, plavé a poletovaly do všech stran. Ladně kroužila pokojem, točila se jako baletka nebo snad skladatelka dirigující celý orchestr barev.

„Kdo to je?“ zopakoval jsem svoji otázku.

„Nevím jistě,“ odvětil táta. „Pauline Larkhamová před pár měsíci zemřela v domově. Třeba je to nějaká její kamarádka nebo neter, tak něco. Nebo možná ta její dávno ztracená dcera. Nevím ani, jak se jmenuje. Ale věk by odpovídal. David o ní nedávno mluvil. Prý se ani neobtěžovala přijet paní Larkhamové na pohřeb.“

Tohle pro mě byla novinka. Nevěděl jsem, že se ta stará paní, co kdysi bydlela přes ulici, jmenovala Pauline Larkhamová ani že zemřela v nějakém novém domově. Možná se jí tenhle zas tolik nelíbil.

„A která z nich to teda je? Kamarádka, neteř, nebo dávno ztracená dcera, která se nevrátila na pohřeb a nemá jméno?“

Z táty by se jeden zbláznil. Vůbec nechápe, jak důležité je mít jasno ve všech faktech. Samozřejmě že tatáž paní nemůže být dva nebo tři lidi zároveň. Buď je něčí kamarádka, nebo ji někdo ztratil a potřebuje pomoc s hledáním.

„Nevím, Jaspere. Mám se jí zeptat?“ Pohrával si s koženým popruhem dalekohledu a mě svrběla ruka, chtěl jsem mu ho vytrhnout dřív, než popruh ošoupe. „To se přece dělá, že sousedi vítají nováčka v ulici, ne? Mohli bychom jí pomoc postavit se na nohy.“

Koukal jsem z okna a moc jsem to nechápal. Ona přece na nohou stojí, s tím pomoc nepotřebuje. Poletuje po obývací na špičkách!

Nechtěl jsem poukazovat na to, jak hloupý je to návrh. Měl by přestat dumat o jejích nohách a radši si pospíšit za ní. Už jsem je mohl pozorovat z okna. Na naše osobní setkání bylo ještě brzy. Neměl jsem čas se na ten rozhovor připravit.

Pozdě!

Po pěšině domu číslo popisné 20 na Vincent Gardens přicházel nějaký pán v tmavých kalhotách a tmavém tričku. Tipoval jsem ho na jednoho z těch sousedů, co jsou štěstím bez sebe a chtějí „tuhletu“ přivítat v ulici.

Zabušil na dveře. *Nepravidelné mahagonové hnědé kruhy.*

Hudba zničehonic ztichla.

Ten pán mi byl okamžitě protivný. Táta se kvůli němu nemohl jít té paní beze jména představit. A jako by to nestačilo, ještě jí přerušil ten gejzír barev.

„A jéje,“ zahuhlal táta.

„A jéje,“ souhlasil jsem. Tohle nám nejspíš překazí plány.

Paní beze jména si upravila pásek na županu. Důkladně ho utáhla. Jako by zavazovala vánoční balíček, než ho ponese na poštu. O patnáct sekund později se objevila ve vchodových dveřích. Zešíroka otevřela pusu, jako by seděla v zubařském křesle. Ustoupila o krok ode dveří. Možná to nakonec nebude soused, co je štěstím bez sebe. Nelíbilo se mi, jak ta paní kvůli němu otevírá pusu takhle dokořán.

„Proč chodí pozpátku?“ zeptal jsem se. „Ona se ho bojí? Neměli bychom zavolat policii?“

„Ne, Jaspere. To je jenom Ollie Watkins z čísla osmnáct. Přijel se sem minulý týden starat o maminku. Paní Watkinsová je na tom hodně špatně, takže ho asi na ulici moc neuvidíš.“

„Víš jistě, že je ta paní v pořádku?“

„Naprosto. Ollie jí nechce ublížit. Jenom ji překvapil, to je všechno. Nejspíš nečekala, že bude mít hned prvního večera hosty.“

Už zase mi cukaly ruce a nejradši bych tátovi vyrval dalekohled z dlaní. Svíral ho moc pevně. Nechtěl ho pustit, přestože není jeho! Je můj! Chystal jsem se ho na tenhle důležitý fakt upozornit, když vtom ten pán udělal výpad rukou. Zalapal jsem po dechu. Taky jsem o krok ustoupil, byl jsem si jistý, že tu paní beze jména popadne za pásek županu.

„Neboj, Jaspere. On jí nevyhrožuje, nic takového. Chce si s ní potřást rukou. Vzpomínáš? To lidi dělají, když se poprvý potkají. Je to slušnost.“

Paní si s ním ale potřást rukou nechtěla. Možná nezná tato pravidla společenského chování. Založila si ruce na prsou, jako by chtěla ovázat balíček ještě pevněji nějakou extra odolnou hnědou lepicí páskou, aby tu dlouhou cestu vydržel.

„Tak to se moc nepovedlo,“ poznamenal táta.

„Já vím. Když ji přivítal on, my už to udělat nemůžeme.“ Na ramena mi dolehlo zdrcující zklamání a já jsem se pod jeho tíhou propadal kobercem a dřevěnou podlahou až do obývacího pod námi. Ten pán nás připravil o šanci na seznámení.

„Ollie není zrovna uvítací výbor,“ opáčil táta. „Nejspíš ji přivítal v ulici, to jo, to je slušnost. Ale skutečnej důvod jeho návštěvy to asi nebyl.“

„Proč? A proč za ní teda šel?“ Upřeně jsem pozoroval Ollieho Watkinse, toho záhadného pána se záhadným důvodem, který ho přiměl předstihnout nás a seznámit se s paní beze jména jako první.

„Nejspíš si s ní chtěl promluvit o tý hudbě. V řadovkách prochází hluk zdí rovnou k sousedům. Ollie s maminkou určitě všechno slyší v plné kráse.“

V tu chvíli jsem pocítil další emoci, podivnou.

Závist: slovo nijaké barvy nakládanych cibulek.

Ollie Watkins s maminkou nemají ty barvy tak protivně zkreslené. Pronikají k nim přímo přes zeď.

„Ti se mají!“ povzdechl jsem si.

Táta se shodou náhod ve stejný okamžik nadechl a zase vydechl, takže z něho vyšla taková kaňka hořčicové a hnědé omáčky.

„Všem se ale hlasitá hudba nelíbí jako tobě, Jaspere. Určitě ji poprosil, aby to ztlumila. Tady nejsme na Ibize, tohle je obyčejná ulice, kde bydlí lidi.“

Proč by Ollie Watkins s maminkou měli chtít, aby ty barvy zmizely? Ibiza zní jako super místo!

Vchodové dveře se zavřely a pán se vydal po cestičce pryč. Zvedl hlavu a ruku. Táta mu to tajné gesto oplatil.

„Chudák Ollie. Musíš s ním mít soucit,“ vysvětloval táta. „Má to teď s maminkou těžký. Už to nebude dlouho trvat. Nezbyvá jí moc času.“

Zase se mýlil. Ollie ve mně nevyvolával vůbec žádné pocity. Neznal jsem ho, nevěděl jsem, odkud přišel ani jakou má barvu hlasu. Nikdy předtím jsem ho neviděl — nebo jsem si to aspoň myslel. Jeho oblečení mi každopádně nic neříkalo.

S jistotou jsem o Olliem Watkinsovi věděl jen to, že nemá rád hlasitou hudbu a že zastavil ty nádherné barvy.

Měl za to u mě černý puntík. Ne čistě černý, spíš takovou špinavou barevnou šmouhu se stopami zrnitě šedé, co schválně zamazávala všechno, čeho se dotkla.

Snažil jsem se soustředit, cítil jsem totiž, že mě ty barvy rozptylují. V jedné věci měl tatka pravdu: ten pán došel po chodníku k vedlejšímu domu, k číslu popisnému 18 na Vincent Gardens, a zahrnul ke vchodu. Takže to rozhodně byl Ollie Watkins a zrovna se vracel za svojí maminkou, které nezbývá moc času. *Ať už ho potřebuje na cokoli.*

„Končíme, Jaspere.“ Táta omotal popruh kolem dalekohledu. „Čas jít spát. Zítra je škola. Už žádný záchvaty. Žádný rozruch v ulici.“ Působil stejně zklamaně jako já, že už to představení skončilo.

Kousl jsem se do rtu a zavřel oči. Nechtěl jsem se s těmi marťanskými barvami ještě rozloučit. Mohl bych je ve spánku zapomenout. Budík mi měl jako obvykle zazvonit v 06:50, já je ale potřeboval namalovat okamžitě.

Byly to ale zbytečné starosti. Marťanská hudba se totiž o pár sekund později dramaticky vrátila na scénu, nejdřív o maličko tišeji, vzápětí už zase naplno. Hlasitě. Hlasitěji než předtím.

Víčka se mi střelhibitě rozevřela. Paní beze jména opět kroužila po obýváku a župan se na ní vzdouval a nadzvedal, jako by vítr zesílil.

Nemohl jsem si pomoci. Víím, že táta nemá moje tancování rád, ale stejně jsem máchal rukama, poskakoval a plaval v těch barvách. Tancoval jsem, abych ji podpořil, a odstíny se dokonale mísily.

Vzporné barvy, které ani trochu nezajímalo, co si kdo myslí nebo říká.

Táta mi nevynadal ani mě nenutil přestat tancovat, jak mívá ve zvyku. Stál v okně a zíral na tu pestrobarevnou vzpouru.

„A tady máme Davida Gilberta, taky si jde stěžovat na ten rámus,“ mumlal. „Však on ji odkáže do patřičných mezí. Ta ještě bude litovat, že se nastěhovala vedle něj.“

David Gilbert, druhý návštěvník večera, si to napochodoval přes zahradu rovnou ke dveřím. Přišel z domu na protější straně ulice, z čísla popisného 22. Kdybych ho neviděl vycházet ze dveří a táta mi neřekl jeho jméno, myslel bych si, že se vrací Ollie Watkins. Tentokrát s kloboukem.

„Podle mě to neztlumí ani kvůli Olliemu Watkinsovi, ani kvůli Davidu Gilbertovi,“ řekl jsem. „Protože prostě nemůže. Taková hudba se musí pouštět nahlas. Sousedi si zvyknou.“

Převalila se drobná vlnka tmavě okrové — to se táta potichu uchechl.

„Davida bych si teda znepřátelil nechtěl. Nejspíš s ní bude mít plný ruce práce. Ať už je to kdokoliv, Jaspere, budou s ní akorát potíže.“

„Fakt?“

Nepřipadala mi jako někdo, s kým by měly být potíže. Takoví lidé si zakrývají obličej šálou a o víkendech čmárají po zdech graffiti. Poflakují se po ulicích a kopou a mlátí každého, kdo se nedopatřením ocitne moc blízko.

Nevypadalo to, že by se táta té paní beze jména bál nebo měl obavy, že se z ní vyklube někdo, s kým budou potíže. Prohlížel si ji mým dalekohledem, i když *špehy nemá nikdo rád*.

„Mmm...“ *Jeho hlas měl barvu teplého toastu s máslem.*

Úterý (lahvově zelená)

Později téhož večera

Vyskládám si štětce vedle umyvadla. Nechci, aby tatka zjistil, že jsem ve 23:47 ještě pořád vzhůru. Pomaličku otočím kohoutkem a pustím čůrek vody.

Malé okrouhlé obláčky ledňáčkově modré.

Tuhle barvu zbožňuju. Je veselá, dokonale bezstarostná.

Po zádech mi rozpustile přebíhají záchvěvy mrazivého vzrušení jako pokaždé, když otevřu novou barvu. Moc rád jemně mačkám tu hladkou tubu. Zmáčknete příliš prudce a barva vystříkne ven, přijde nazmar. Zmáčknete příliš jemně a sotva převyprávíte příběh bez přerušování.

Malá ťupka barvy je pro začátek to nejlepší. Stačí přidat trochu vody a ona nabude, až jí je tak akorát. Zapamatoval jsem si toho na jeden večer právě dost: jak mě rozrušilo, když jsem poprvé spatřil tu záhadnou paní, a jak jsem se těšil, až nastane ten správný okamžik a budeme se moc poznat tváří v tvář.

Když toho večera nakonec hudba utichla úplně — po návštěvě Davida Gilberta, která trvala tři minuty a třináct sekund —, začal jsem se připravovat na den, kdy se s naší novou sousedkou poprvé setkám. Musel jsem si uložit do paměti, jak vypadá (*dlouhé blond vlasy, málo oblečení*), a vymyslet dokonalé seznámení.

Obě dvě věci byly moc důležité. Nechtěl jsem, aby si o mně jako všichni ostatní myslela, že jsem hlupák a podivín.

Měl jsem naději: *slovo barvy rajčatového protlaku*.

Naději, že mi bude rozumět. Jak by taky ne? Vždyť má ráda hlasitou marťanskou hudbu a divoký tanec. Jediný rozdíl mezi námi dvěma je, že já odjakživa nemám rád zimu, takže bych nikdy netančil bez oblečení.

Po špičkách se plížím do pokoje s vlhkými štětci, osušenými do starého ručníku. Zase mě obklopí ta barva: šarlatová v měkké, poddajné lahvi. Televize v tátově ložnici hučí šedivými zrnitými čarami, já ale v duchu pořád vidím rajčatový protlak.

Zalezu si do postele a v tu chvíli mi dojde, že zítra je škola, načež se mi pod peřinu vkrade popcornově žlutý strach. Ten nezdvorák odmítá zmizet, i když se ho snažím bez milosti vyhnat a nahradit rajčatovým protlakem.

Strach bývá mým obvyklým nevítaným hostem v neděli večer, připomíná mi, čemu zase budu muset čelit o přestávkách: těm vlnám anonymních obličejů, co se proti mně budou valit po chodbách.

Některé se pak třeba ukážou jako přátelské, jiné ne. Čela spolužáků na sobě bohužel nemají razítka „hodný“ nebo „zlý“, abych si ty naprosto shodné uniformy mohl nějak roztrždit.

Tentokrát je to jiné. Zítra je středa (bílá jako pasta na zuby) a můj strach má ještě krutější barvu, protože se zase ocitnu tváří v tvář Lucasovi Drurymu, poprvé od onoho večera.

Minulý týden se na mě zlobil kvůli té obří hloupé chybě, co jsem udělal. A teď bude zuřit ještě víc, když se o něj zajímá i policie.

Bude na mě křičet pichlavé odstíny pávově modré.

Vyskočím z postele a přitáhnu závěsy ještě blíže k sobě, abych se zbavil proužku světla a rozmazaných purpurově černých čar projíždějícího motocyklu.

Zpoza závěsů, namodralých jako skořápka kachního vejce, mě vyčítavě sledují okna domu Bee Larkhamové.

Můžu se omlouvat donekonečna, a stejně mi ty skleněné tabulky nikdy neodpustí.

A totéž platí i o Lucasovi Drurym, jestli zjistí, co jsem provedl Bee Larkhamové. Kéž bych se mu zítra ve škole mohl vyhnout. Jenže to nejde.

Když někoho nepoznáte, nemůžete se před ním schovat.

Středa (bílá jako pasta na zuby)

Ráno

Škvírou mezi závěsy popřeju alexandřatům dobré ráno. Je to takový náš zvyk. Tipuju, že těm ptáčkům zrovna bylo šest týdnů. Většinou mi v odpověď zaskřehotají balonky v hravých odstínech chrpově modré a pryskyřníkově žluté. Dneska si ale čechrají peří a brebentí spolu. Ignorují mě, protože jsem je neochránil. V koruně stromu vidím jen dvě mláďata a pět dospělých — o dost méně než obvykle. Jeden klove zobákem do prázdného krmítka a snaží se ho přesvědčit, aby mu vydalo zrní. Nechápe, proč to nefunguje.

Neroztáhnou závěsy úplně, kdyby mě náhodou sledovali ti chlápci, co je sem Richard Chamberlain poslal odposlouchávat mě a tátu. Rychle vykouknu z okna. Z domu číslo popisné 24 vyběhnou dvě holčičky v modrých uniformách. Na té adrese bydlí Molly a Sara. Běží za nimi nějaká paní, nejspíš jejich maminka Cindy. Vždycky ty holky obléká do podobného oblečení, dokonce i o víkendu, takže z okna svého pokoje nemám šanci poznat, která je která.

V ulici nestojí žádná dodávka. Ani policejní vůz. A na dveře domu Bee Larkhamové nebuší žádní detektivové.

Dům vypadá stejně jako předchozího večera:

Opuštěně.

Vyčítavě.

Pomstychtivě.

Nechám závěsy zatažené a opatrně, co nejúspornějšími pohyby na sebe natáhnou školní uniformu. Břicho mi zpívá pichlavé hvězdičky. Nevím, jestli se mi do rány nedostala infekce, u doktora jsme ještě nebyli. Stará se o mě táta. Je to tak bezpečnější.

Doktor by nám oběma kladl spoustu těžkých otázek.

Strčím si do kapsy u kalhot jeden maminčin knoflík. Odstríhl jsem si ho z jejího svetru a nosím ho všude s sebou, takže ji mám pořád u sebe, když se rozruším.

Pak si zasunu do kapsy u saka pětilibrovku. Je zohýbaná a natrhnutá, až mě z toho svědí ve vlasech, jinou si ale vzít nemůžu. Z kapesného mi nezbyl ani cent.

Poslepu zašátrám rukou pod postelí. Vím přesně, kam sáhnout. Sevru v prstech chladný a nemilosrdný předmět: zohyzděnou porcelánovou sošku. Před dvěma měsíci jsem se příliš styděl, než abych ji dokázal Bee Larkhamové vrátit, a teď je na přiznání pozdě.

Schovám si rozbitou sošku pod sako. Domů se nedostane, ale u mě v pokoji taky zůstat nemůže. Nejde to. Nebylo by to správné.

Zkontroluju, že pomněnková deka visí tak, aby zakrývala vchod do mé skříže, a zavřu za sebou dveře. Dvakrát za ně zatáhnou. Abych měl jistotu, že jsou pořádně zavřené. Teprve pak sejdu dolů.

Táta v kuchyni opéká slaninu. Neotočí se. Využiju toho a zastrčím si sošku do aktovky vedle pracovních listů z matematiky. Vyčítavě mě pálí do prstů. Paní učitelka Thompsonová nám je zadala už minulý čtvrtek a já jí je ještě neměl kdy odevzdat.

V týdnu táta slaninu s vajíčky nedělává. Tu míváme jen v neděli před fotbalovým tréninkem, na který mě nutí chodit. Tenhle víkend jsem ale ani nehrál fotbal, ani neseděl na té lavičce v Richmond Parku, na které je vyryté maminčino jméno. A táta nešel běhat. Kdyby nás někdo sledoval, došlo by mu, že život

rodiny Wishartových nějak vypadl ze zavedeného koloběhu — a totéž platí i o Bee Larkhamové.

Nohy by se mi nejradši rozběhly a zastavily se až ve chvíli, kdy budu bezpečně schovaný pod dekami v rohu pokojíku.

„Vyndej si talíř, Jaspere. Hned to bude. Dneska potřebujeme oba dobrou snídani.“

Dobrou. Už zase to hloupé slovo.

Dobrou noc. Dobrou snídani. Dobrý den. Barva toho slova rozhodně *dobrá* není: neomalená žlutá s rozbředlým středem v barvě šťávy z černého rybízu.

Nechci slaninu, co táta zapomněl opéct v neděli.

Vezmu si svoji oblíbenou misku s bílými a modrými proužky a najdu si sáček s cereáliemi.

Šusty, šusty. Scvrklé kousíčky ledového salátu.

Cereálie se sypou do misky přesně po okraj druhého proužku. Přileju mléko až k šedé prasklině v laku. Je to piplačka. Když přeleju a mléko prasklinu zakryje, musím zkaženou snídani vyhodit a začít nanovo.

Táta se neotočí. Zamlaská světle hnědé puntíky. „Jak chceš. Aspoň zbude víc na mě.“

Kleštěmi vyndá slaninu z pánve a nandá si ji na talíř. Sedne si na svoji židli ke stolu, přímo naproti mně, aby se mnou mohl navcičovat oční kontakt a konverzační dovednosti.

Přeju si, aby jeho židli nějakým kouzlem narostla křídla, vznesla se do vzduchu a kuchyňským oknem odletěla pryč.

Vezmu do ruky lžíci a sleduju, jak na ní v mléce pluje sedm cereálních kroužků připomínajících zmenšeniny záchranných člunů. Sevře se mi hrdlo. Hodím pět kroužků zpátky do moře.

„Dneska je ti líp, Jaspere, já totiž mám v práci na celý den domluvené schůzky.“

Neslyšel jsem tam nikde otazník. Znělo to jako oznámení.

„Jo.“ Další lež, jenže přesně takovou odpověď chce slyšet. Nedělá mi problémy říkat věci, které nemyslím vážně, pokud to tátovi pomůže. On pro mě dělá totéž.

Má teď hodně starostí. Stejně jako já. Akorát že on nemá mámin svetr, aby měl co mnout.

„Super!“ oddechne si. „Čeká mě ještě pozdní konferenční hovor. Budeš si muset odemknout rezervním klíčem.“

Jeden kroužek mi uvízne v krku a já se rozkašlu. Ty cereálie chutnají divně. Jako by byly zkažené. A mlíko taky. Zkontroluju nápisy na obalech, jestli třeba táta omylem nekoupil špatnou značku. Jsou stejné jako vždycky. Takže to bude mnou. To já jsem dneska ráno nějaký jiný.

Všimnou si toho spolužáci? Nebo učitelé? A všiml si toho táta?

„Zvládneš to, vid' že jo?“ ujišťuje se. „Není to problém, že ne, Jaspere? Klíč je na obvyklém místě. Pod květináčem.“

Odstrčím miskou a oženu se lžící, jako by to byla zbraň.

Tohle já nezvládnou. Je toho na mě moc.

Tři kroužky se potápí. Nedokážu se rozhodnout, jestli je mám zachránit. Měly se naučit plavat, ale stejně by ode mě bylo správné jim pomoci. V opačném případě je to stejné, jako kdybych ve stavu ohrožení nezavolal na policii.

„Jo. Zvládnou to. Jasně. Vůbec to není problém.“

Jenže on to je problém. *Můj problém.* Nechci tu být sám jenom pod dohledem oken domu Bee Larkhamové.

„To, co jsem říkal včera večer, jsem myslel vážně,“ prohlásí táta a zakousne se do slaniny. „Musíme to všechno hodit za hlavu, život jde dál. K Bee už nechod'. Vůbec se k jejímu domu nepřibližuj.“ Jeho přežvykující čelisti vržou v růžové barvě novorozeněte. „Běda, jestli mi pak někdo ze sousedů poví, že jsi po škole krmil alexandry! Rozumíme si? Do té zahrady zkrátka nesmíš, a to samé platí pro zadní uličku!“

Vypadne mi lžice z ruky: *načervenalé cinknutí.* „Kdo ze sousedů by ti prozradil, že jsem krmil alexandry?“ Ošívám se a v saku mi šustí pětilibrovka. Jsem rád, že táta nevidí tu našedle mátovou barvu, co mi vychází z kapsy, že nevidí vůbec žádné barvy. Nevidí ani mě. Rozhodně ne pořádně.

Táta se rozesměje: *teple tmavá okrová*.

„Tos uhl, ještě ti budu vykládat, kdo mi na tebe donáší. Přece nenapraskám svoje špehy.“

Tohle je pro mě novinka a rozhodně to není dobrá zpráva, jako kdybych třeba vyhrál v loterii nebo kdyby někdo objevil lék na rakovinu. Máme v ulici špehy. Jsou tu ještě další špehové, co stejně jako já stojí s dalekohledem v okně a dělají si poznámky o ostatních lidech. Jiní špehové než ti v té dodávce se zatmavenými okny, kvůli kterým musíme s tátou používat šifrovanou řeč, když se chceme bavit o těle Bee Larkhamové.

Že by tím proradným špehem byl David Gilbert? Vsadím se, že je to on!

Vždycky jsem si myslel, že jenom pozoruje alexandry a číhá na příležitost, aby je mohl postřílet.

Obelstil mě a já jsem se celou dobu soustředil na špatného podezřelého.

„Jasně, tati. Život jde dál.“ A dál šli i detektivové v dodávce ze včerejšího večera, kteří se nejspíš později vrátí, aby mě zkontrolovali.

„Hodnej kluk. A teď si sněz snídani. Potřebuješ sílu.“ Poposune ke mně misku, až z ní vyšpláchne mléko.

„Nemám hlad.“

„Udělám ti toast. Nebo můžu rozmrazit bagel.“

Odstrčím židli od stolu a vyjdu na chodbu. Pomaličku vsunu ruce do rukávů starého zimního kabátu. Nic jiného tu na sebe nemám.

„Co se děje, synku?“

Táta vyšel za mnou do chodby.

Nejdřív ho podezřívám, že má rentgenové vidění a hodlá mi vynadat za tu pětilibrovku, on si ale saka vůbec nevšímá a místo toho mi nakoukne pod košili, přestože mu vysvětluju, že už jsem si ránu převázal.

„Vypadá to líp,“ řekne. „Nezapomeň: neukazuj nikomu břicho a neběhej po hřišti. Mohlo by se to dost zhoršit.“

„Nebudu běhat, pokud mě teda nebude nikdo honit,“ upozorním ho. „To bych pak logicky musel utíkat. Nemůžu přece stát na místě a nechat se chytit. To bych byl blázen.“

„Jaspere...“ Propaluje mi očima čelo.

„No?“

„Zvládneme to. Slibuju.“

Táta mi toho poslední dobou nasliboval ažaž. Nemůžu po něm chtít, aby navrch ještě dodržel tenhle poslední závazek. Zhluboka se nadechnu a otevřu vchodové dveře. Táta toho má dneska v práci hodně, nestíhá mě ani odvézt do školy. Doprovodí mě až na konec zahrady. Víím, proč to dělá: chce se ujistit, že nepřeběhnu ulici a nepůjdu kolem domu Bee Larkhamové. Nebo ještě hůř, že si neotevřu branku, abych dosypal krmítka. Což ovšem udělat nemůžu, protože mi schoval pytlík se zrním.

Ohlízím se po něm. Když zajde do domu, rozběhnu se, až mě z toho bodá v břicho. Musím z naší ulice zmizet co nejdřív. Dávám si po tom tátově varování pozor, aby mě David Gilbert nepronásledoval po Vincent Gardens, nebo dokonce až na Pembroke Avenue.

Když doběhnu na Harborne Street, jsem si už stoprocentně jistý, že mě nikdo nesleduje. Vytáhnu z batohu znetvořenou sošku Bee Larkhamové. Tahle porcelánová dáma se stala první obětí hromadného ničení. Pokusil jsem se ji poslepat, jí se ale její nový vzhled nelíbí — ani skvrnitý obličej, ani poničené šaty, ani ulomený slunečník.

Pár střeptů chybí.

Viní z toho mě.

Mrsknu s ní do koše a rychle se vydám do školy.

Cítím se provinile, nic víc jsem pro ni ale udělat nemohl.

Nemohl jsem jí pomoci.

Nemohl jsem zařídit, aby byla zase celá.